

Publicerad 2006-05-04 21:11 av Angel_of_Death

Lyckans glänta

Livets must släckar inte längre min törst. Även när regnet faller och när jag girigt klunkar i mig livets blod blir jag inte mätt. Alltid denna sökan efter något som liknar ett vattenhål av lycka. Jag har en bild av hur det ser ut där.

Där flyger fjärilar och fåglarna sjunger. Där dricker vita enhörningar av ungdomens källa och vattenfallets diamanter är gjord av kärlek. Solen skiner genom trädens höga kronor och ger ifrån sig ett mjukt, skimrande ljus.

Jag tror att jag går åt fel håll i denna savann av hat och avund.

Jag har varit där en gång. Vid lyckans vattenhål. Jag bodde där då. Då var jag liten och red på enhörningarna och sjöng med fåglarna. Det fanns ingen annan där, men jag var aldrig ensam. Ovetandet var min bästa vän och gick alltid vid min sida. Vi var ett, Det och Jag.

En dag försvann Ovetandet. Jag letade panikslaget efter Det, men jag gick vilse på en liten väg som kallades Kunskap. Ju längre jag gick desto närmre savannen kom jag. En dag var jag framme. Jag stannade och såg tillbaka, men där låg bara en liten ask. Jag böjde mig ner och läste på en lapp som satt fastnålad. På den stod "Minnen".

Jag la asken i mitt hjärta och fortsatte vandra. Jag ville inte, men jag kände att fastnat i en labyrint. Jag visste vilken labyrint det var. Jag hade sett den på vägen som kallades Kunskap. Labyrinten hette Tiden.

Det var så jag hamnade här. Jag vet inte om jag någonsin kommer komma ur denna labyrint, eller om jag kommer stanna så småningom, när jag inte längre orkar gå.

Lite då och då kollar jag i asken där det står "Minnen". Jag vet att jag aldrig kommer att få uppleva samma bilder som jag gjorde då. Det enda jag vet är att jag söker efter något som liknar ett vattenhål av lycka.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Angel_of_Death med Poeter.se id #5183 innehar upphovsrätten